

UNARCLUB

SVĚŽÍ

VÁNEK

(ROMÁN)

[4]

Jméno Ludvík je z těch, která dnes v kalendářích ztěžka najdete. Minulých takřka tisíc let se tomuto jménu dařilo pouze v kruzích boháčů a podobných lidí, teprve totalita umožnila přístup širší cyklistické veřejnosti k těmto jménům.

Kdo se skrývá pod rouškou tmy, když v záblesku slunce uvidíte ráfek?

I o tom je román, který vzešel z integrovaných obvodů robotů, jež sestrojil Unarclub v průběhu let.

Ludvík Sunař má problémy doma i ve škole, pomohl by mu robot? Bylo by krásné, kdyby za něj ráno vstával na trénink, kdyby dokázal ukrojit chleba, promluvit vlídné slovo s matkou, tedy kdyby se v něm probudil cit jako v Ludvíkovi. Není-li robotem hatí to všechny plány, které s ním František Nabrousil má.

---

to rovnou říct nebo dát tobě? Holky, buď si pište poštou nebo aspoň slušně, vždyť ty dveře jsou čerstvě natřeny. klidně si dávejte vzkazy na nástěnku, nebo si na to udělejte nějakou přihrádku... , no já už jdu.

Dopis hodil na stůl. Jana ho jenom letmo přelétla očima.

Kastlíček, to je nápad! Nechala zkumavky zkumavkami a vletěla do komory. Našla tam příhodnou krabici a teď hledala nůž, kterým by do ní udělala otvor. To už přišla Renata s košem.

-Co to vyvádíš, prosím tě? Divila se.

-Zlepšovák, zatvářila se Jana významně a pak kývla hlavou směrem k dopisu. Renata ho vzala do rukou a se zájmem otevřela.

Radek mezitím stačil potkat Ňouchala. Když mu řekl o trenérově nápadu, samozřejmě, že se nijak nerozzářil.

-Počkej, on to ten váš trenér myslel fakt vážně? Vždyť je to celý nějaký divný.

-Hmm, to máš pravdu, já jsem se taky divil, že si vzpomněl zrovna na vás, přitakal mu Radek. Přitom udělal takové výmluvné gesto, jako by měl na Nabrousilově nápadu nějaký podíl.

-Viš, co si myslím?, pokračoval Ňouchal, -Že určitě neviděl žádné naše představení. Stejně se divím, že nás zná... Potom se na chvíli odmlčel, asi se nad něčím pozastavil. Radek to zaregistroval. Nejdříve Bedovi máchnul dlaní před očima, jestli náhodou nespí, a pak ho kamarádsky poplácal po zádech.

-Ale, prosím tě, kdo by vás neznal. Vždyť jste tady strašně známí, fakticky. Aspoň co já pozoruju, tak určitě. Není to tak dávno, co jsem si sedl na náměstí nedaleko hloučku takových docela hezkých holek... No a jak tak sedím, tak najednou zaslechnu nějaké povědomé jméno. Nastražil jsem uši, i když samozřejmě vím, že se to nesluší, a najednou slyším to jméno znova: Ňouchal. A pak ještě několikrát.

Beda se na Radka nevěřícně podíval, vlastně ten pohled zahrál, protože věděl, že i Tumlíř hraje, nebo přinejmenším přikrašluje. Teď si chtěl vyslechnout, co z něj vyleze, a jak to dokončí. Kdyby mu to nevadilo, tak bych mu nabídnul, aby si s náma zkusil něco zahrát, napadlo ho při tom. Jenže jemu se asi chtít nebude.

Najednou si uvědomil, že přestal Radka na chvíli poslouchat. Rychle zbystřil sluch, aby mu neunikl závěr té smyšlené historky.

...se domluvily, že musí nastopit k Ňouchalům zajít. Pak se ještě pohádaly o to, která si koho vezme. No, nedalo se to poslouchat. Možná mi nebudeš věřit, ale většina z nich volala: "Já chci Bedu, ten je z nich nejhezčí a nejsrandovnější!" No a pak...

Radek si uvědomil, že neví, jak by tu story zakončil. Zamyslel se, hlavu v dlaních, oči pátrající v oblacích po ztraceném textu. Beda se chápavě usmál a pokynul hlavou na znamení uznání Radkova výkonu.

-Hmm, bylo to dobrý, jseš talent, ale dokončím to za tebe já, jo?

Tumlíř dal posunkem najevo, že souhlasí.

-No, takže pointa příběhu je v tom..., pokračoval, -že jsme známější, než jsme si mohli myslet, co?

Oba se nahlas rozesmáli a navzájem se poplácávali po zádech se slovy: "Blbče!", "Vole!". Když se zklidnili, začal Radek v trochu vážnějším tónu:

-Hele, tak co teda bude s tou akcí? Co mám říct Nabrousilovi, až se mě zeptá?

Ňouchal pokrčil rameny:

-No já nevím, moc času stejně není, a taky se mi do toho nějak zvláště nechce. A to kluci ještě o ničem neví! Bude to fakt těžký, no.

-Však já jsem to Nabrousilovi říkal, že asi nebudete chtít, takže jsem měl pravdu, co?

Beda si frajersky zastrčil ruce do kapes, zaklonil se a hlasitě vydechnul, přitom se zamyslel:

-A myslíš, že by nám na to mohli dát nějaký prachy? To by se pak situace výrazně změnila.

-Co já vím..., odpověděl Radek. -Možná jo. Když tam bude BARIK a televize, tak by mohli být ochotní nějaký prašule do toho dát. No, asi...

Větu nestihnul dokončit, protože byl Bedou přerušen.

-Počkej, ona tam fakt bude i televize?

Radek jen souhlasně kývnul.

-No to by bylo skvělý, to pak není co řešit! Určitě něco do té doby dáme dohromady!

Beda najednou zářil, začal se usmívat jako pomatený. Cha, kvůli blbě televizi má takovou radost, divil se Tumlíř. To by mě tak nerozházelo.

Byla to pravda, ale jen z jednoho prostého důvodu. Během těch několika let závodění na vyšší úrovni se totiž už několikrát stalo, že televize přijela natáčet nějaký šot ze soustředění nebo přímo ze závodů, takže si Radek na přítomnost kamer a silných světel zvyknul.

-Uklidni se, chlapče, uklidni, snažil se vrátit Ňouchala zpět do reality, -chápu tě, je toho na tebe asi příliš. Přesto doufám, že našemu oddílu na té slávě ostudu neuděláte!

Stále usměvavý Beda jen mávl rukou:

-Spolehni se. Jo, a ať mi radši ten váš trenér ještě zavolá, jo?

-Jasně, on ti určitě zavolá, protože se ptal na tvoje číslo. A kdyby náhodou ne, tak já mu to nějak vyřídím, že to teda bereš, určitě bude mít radost.

-To ti věřím, protože kdo by neměl radost, když mu na jeho akci budou vystupovat takoví skvělí hoši, jako my!, řekl nadneseně Ňouchal a zahrál malou etudu pyšně se napařujícího páva.

Honza doma nasedl na kolo a už se těšil, až znova uvidí Lenku. Vzal to zkratkou přes Protazanovku. Vůbec se divil, proč si to Lenka vždycky obchází tou alejí za Režiséřskou. Tudy je to přece mnohem bližší! Ale asi v noci by tudy žádná holka nešla, sama. Ale Lenka teď už nikam sama nemusí. Má Honzu!

U stavení jej přivítala Lenčina babička.

-Ona zrovna odešla do města, překvapila Honzu, -ona se ale brzo vrátí. Ty jsi Honza, že?

Přikývl. Zároveň se ale divil: Vždyť tu paní jsem v životě neviděl, dnes poprvé, a jakto, že mě teda zná?

-Pojď jen dál, ukazovala mu rukou, ve druhé měla košík plný kopřiv, -počkáš tady. Lenička tady bude co nevidět.

Souhlasil tedy. Ale pořád měl pocit, že by si raději měli udělat jasno. Nechtěl, aby babička třeba začala vzpomínat, co spolu prožili, když to není pravda.

Stará paní postavila košík na lavici a začala z něj vyndávat kopřivy:

-Lenička mi o tobě už říkala. Že spolu kamarádíte.

Ahá! Tak je to, ulevilo se Honzovi.

-Jsi moc šikovný. A Lenička je taky pěkná děvčica. Vám by to

spolu slušelo.

Dveře bouchly, stála v nich Lucka.

-Už jsi tady, Lucinko!, oznámila babička. -Máte tady kamaráda.

-Ahoj, pozdravil Honza Lucku.

-Čau, jak žiješ, kdy si spolu zase zajdem na hřbitov, co?

Babička zvedla káravě prst:

-No, no, no, děti, děti. Jenom se nerouhejte.

Lucka si přisedla k Honzovi. Naklonila se k němu.

-Babička je prima, co?, zašeptala mu vesele do ucha. Přikývl a usmál se. Lucka si poposedla a nahnula se zase směrem k babičce:

-Lenka přijde za chvílku, ona si zkouší sandály, mě už to tam nebavilo.

Babička spráskla rukama:

-Děvčice zlaté, jak vy to budete dělat, když vás baví jenom ty radostě! Co vy si teď počnete samy, než se vrátím! A kroutila hlavou. Lucka zase pošeptala:

-Babička jede na sraz, až do Demil, ona zpívala ve sboru a teď jedou zpívat na mši. Všichni ti, co tam zpívali dřív.

-To je na Moravě, že jo? Já tam znám někoho odtamtud, ale vůbec si nemůžu vzpomenout, koho...

Ještěže do té trapné chvílky přišla Lenka:

-Ahoj babi, já Honzo! Tys přišel? Pojď, jdem ven, pojď.

-Nashledanou, stačil se ještě otočit ve dveřích.

Lenka byla hrozně ráda, že je Honza u ní.

-Viděla jsem toho kluka, co hrál v tom divadle, pochlubila se.

-Nouchal?

-Jo, toho, bavil se ještě s nějakým cyklistou, toho asi znáš.

Honza se zamyslel: Sunař to asi nebyl, toho už Lenka zná. Aha! Tumlíř! Ale zatím si svůj závěr nechal pro sebe.

-Takovej tmavej, s hnědejma vlasama, docela sympaták... pokračovala, -víš?

Honza chvíli dělal, že přemýšlí. Pak se rozhlédl po krajině a odvedl hovor jinak:

-Máte to tady moc pěkný. V přírodě... Kdy odjíždí babička?

Najednou stáli. Lenku jeho otázka trochu překvapila a tak začala malinko koktat. Postupně z ní dostal, že babička odjede ve čtvrtek ráno a vrátí se v pátek odpoledne.

-Vždyť to není tak dlouho!, divil se.

Lenka nevěděla, proč to říká a jemu ani nepřipadlo, že jejich rozhovor v chalupě neslyšela. Oba teď nevěděli a tak jenom mlčeli. Pak se Honza rozběhl, vzal Lenku za ruku a běželi k lesu.

Ludvík chlastal v betonové skruži. Už měl v sobě jednu flašku rumu a chystal se na další. Nevěděl, jak ji otevřít. Urazil tedy hrdlo o roh své skryše. Kdyby tady tak byl někdo, kdo by se nemohl bránit! Rozbil bych mu to o hlavu! Pak si zase lehl na beton a lhl do sebe obsah láhve. Když se pořežu, přemítal, zazvoním v nejbližším domě k někomu pro pomoc. Pak mu to všechno zakrvácím, he he! A zatímco si pro sebe tiše brumlal výhrůžky, kolem druhé strany plotu, u kterého stály skruže, zrovna procházel Beda Nouchal.

Mířil domů, ale cestou se ještě chtěl stavít za Tomášem Zápropravským. Zabočil tedy, a místo aby šel přímo na Kaprárnou, vzal to přes Altmanku ke starým činžákům. Tomáš mu přešel otevřít dolů. V pokoji si pustili Beatles a Beda předestřel Nabrousilův návrh.

-To bysme to ale museli udělat úplně jinak, než si to oni

představujou!, rozvíjel.

-No jasně, přitakal Tomáš. -Všichni tam budou sedět a čekat kultúru za pět set.

Ňouchal kýval:

-To víš, že jo.

Tomáše napadlo:

-A co kdybysme to udělali ze začátku tak naoko, že to bude normální, taková ta páprďárna, ale postupně bysme z toho udělali prostě něco šíleného?

Ňouchal ho přátelsky praštil do zad, nevěděl, že Tomáše dnes záda dost bolí:

-Nic jiného taky nechci. Prostě jim ze začátku dáme iluzi, že to bude zase taková práda, jakou oni chtějí.

Tomáš se toho chytil:

-No jo, ale..., udělal významné gesto, -...to je vlastně podfoukneme! To bude vlastně normální lež!

Oba se rozesmáli. Ňouchal mávnul rukou:

-Tady jde lež a pravda stranou, prostě jim z toho uděláme pořádný šou, ne?

-No jasně!, potvrdil Tomáš stejně nadšeně Bedův názor. -Pěkně to roztočíme, bude to skvělý, takže na to Tyntobrasy hezkou dobu nezapomenou!

-Fakt, bude to bomba!, přitakal Ňouchal. Oba se pak ještě nějakou dobu navzájem utvrzovali, že to opravdu bude něco nevídaného.

První z předčasného opojení slávou vystřízlivěl Tomáš. Vypnul kafečák a usednul k psacímu stolu. Pak se trochu vážným pohledem kouknul na Bedu, ještě se jednou usmál:

-Hmm, sranda by to určitě byla, to jo. Jenže to nejdřív musíme vymyslet. Já bych nad tím začal makat radši co nejdřív, aby se ty nápady mohly aspoň chvíli uležet. Aby to nakonec nebyl spíš propadák!

-To máš recht, Tome, ale větší propadák než minule to ani být nemůže... Stejně to byl propadák spíš jenom pro nás. Diváci, myslím, ani moc nepoznali, že se nám to nepovedlo. A když se bavili, tak se budou bavit znova. Standard odehrajeme snad vždycky, co?

Zápropravský se na moment zamyslel, a pak souhlasně předchozí slova potvrdil:

-Jo, asi to tak nějak bude, hmm. Ale na něco důležitýho jsme zapomněli. Totiž, že nebude moct hrát tvůj brácha.

Beda si prohrábnul vlasy a zůstal stát s otevřenými ústy.

-No jo, on se z intru vrátit nemůže, a i kdyby, tak bysme společně nestihli nic nazkoušet. Já na to úplně zapomněl!

-Je to sice blbý, ale když se teď bez něj budeme muset obejít, tak bych radši hned zaskočil za Pavlami, aby o tom věděli. Budem to prostě muset dělat ve čtyřech.

Po těchto slovech se Tomáš iniciativně zvednul na znamení toho, že by co nejrychleji měli vyrazit ven za klukama. Beda jeho pohyb zopakoval, ale to už dávno kráčeli Juráčkovou ulicí za druhou polovinou jejich souboru.

-Doufám, že je zastihneme doma, jen tak poznamenal Zápropravský a dodal: -Je blbý, že nemají telefony.

-Situace se má takhle..., začal Beda, když už byli všichni pohromadě a potom vysvětlil, o co běží. Kluci se zájmem poslouchali a ke konci už se množily poznámky a podněty.

-Klidně můžem dát i nějaký starý věci, osvědčený, co zaberou vždycky, řekl první Pavel. Zápropravský mu na to odvětil:

-Jak u koho zaberou, víš. Musíme taky počítat s tím, pro koho to děláme. Poposednul na židli a přitáhnul si skleničku s vínem.
-Uvědomte si, že to vlastně jsou sami sportovci. Nevím jak vy, ale já osobně si o nich žádný iluze nedělám.

-No počkej!, přerušil ho první Pavel. -Chceš snad říct, že každéj sportovec je vybrakovanej?
Tomáš ho zpražil:

-To teda ne, a nepřerušuj. Taky netvrdím, že každéj houslista je Paganini.

Tenhle argument sice nebyl zrovna chytře zvolen, ale zabral.

-Chci prostě jenom říct, že s leččims na ně asi jít nemůžem. To chce něco, co je fakt pro lidi. Čemu by rozuměl každéj, a zároveň, aby to nebylo hloupý. Primitivní.

-Rozumím ti, dumal Beda. -máš na mysli něco mezi Osho a Bukowskim.

-Přesně!, řekl Tomáš a byl rád, že ho Beda pochopil.

-No ale co teda?, promluvil znovu Pavel a druhý Pavel přizvukoval. Dneska moc nemluvil, měl něco se zubama, a tak šel raději vynést popelník, který se neustále plnil a hrozil přetéct.

-Já si myslím, řekl Beda, -že třeba *Lov na tuňáka* bysme mohli udělat klidně znova. Vždyť se to minule stejně nepovedlo. Oni to sice nevěděli, a my jsme to zahráli kamsi do autu, ale teď by si mohli třeba myslet, že vidí novou verzi. Nakonec jim to tak můžem říct!

Zatvářil se naoko příjemně a postavil se do moderátorského postoje: -Vážené publikum, nyní uvidíte, ehm, scénku *Lov na tuňáka*, druhá verze.

Všichni se rozchechtali.

-To je fakt!, řekl druhý Pavel, který se mezitím vrátil zvenku. -A taky si do toho svého mundúru můžeš nacpat navíc třeba takovejhe křídák a říct, že to je ta změna!, smál se a mával v ruce papírem, který našel v chodbě.

-Jasně! A nebo to bude fór jenom pro nás a vůbec jim to nebudem říkat! To bude vrchol!

Rozřehnali se. Pavel pokračoval:

-Stejně je to nejlepší, co máme. A to ani vůbec přece neviděli pointu! A ta je, podle mě..., podíval se na Bedu, -...nechci nikomu lichotit, ale prostě je geniální!

-Má pravdu!, přitakal první Pavel. -To je vážně bomba, to budou v křeči ještě týden! Zasmál se a rukama naznačil něco, co zřejmě souviselo s pointou scénky. Všichni se rozeřvali směchy, popadali se za břicha, i Tomáš málem neudržel v ústech víno, které zrovna pil. Mysel si je zakrýt rukou, aby všechny nepoprskal. Celé to byl velký obrázek ješitnosti. A nebo také nefalšovaného kamarádství, nadšení, které dokáže mnoho.

Když se všichni dosyta vysmáli, postupně se zase vraceli do původních poloh, někomu tekly od smíchu i slzy a Tomáš si stěžoval:

-Vy blbci, já jsem vás málem všechny poblil!

-Mě bolí břicho, hekal první Pavel, -že fakt nemůžu!

-No, zakončil to Beda, -a teď nějaká ta dohoda.

Všichni na něj soustředili svůj zrak.

-Jasně, *Tuňáka* máme. Myslím, že o tom se asi dohadovat nemusíme. Ale!, zvedl významně prst, -...co dál?

-To vymyslíme teď hned!, řekl druhý Pavel. Všichni byli plní nadšení.

Ludvík mezitím stále ležel ve skruži. Už ani nemohl pít, ten

půllitr a něco navíc z druhé flašky ho dokonale dorazil. Jen bezvládně ležel a polohlasně nadával na všechno kolem.

Začalo mu ale být dost špatně. Ke všemu se do toho přidala hodně špatná nálada. Převalil se z břicha na záda a silně zaúpěl. Do levého boku mu vystřelila stará známá bolest.

-Áú, to mě to bere!, zařval. V blízkosti jeho skryše se tou dobou nikdo nepohyboval, takže jeho bédování vyšlo naprázdno.

-Doprdele!, zaúpěl opětovaně. -Ještě nikdy se mi nestalo, aby mě to takhle, kurva, vzalo, v klidu! To už fakt nemá cenu!

V jeho alkoholem prolitém mozku se začal rodit podivuhodně spásný plán. Já už se na ten život vyseru! Bude to tak nejlepší! V tom okamžiku po sobě začal nekoordinovaně cákat obsah druhé, nedopité flašky. Tak, ještě sirky a je to! Začal hledat po kapsách. Nedokázal je najít. Nebylo se čemu divit, protože zápalky s sebou neměl, ale i kdyby, tak by je stejně nebyl schopen z kapsy dostat, natož jimi rozdělat oheň.

-Já se chci podpálit, dejte mi sirky! Já se chci podpálit!, vyřvával. -Jako ten Palach! Jako...jako ten...chrrr, ach..., chrrr...

Sunař opilostí a vysílením usnul. Ležel teď na zádech ve studené skruži, jejíž chlad vnímat nedokázal, a hlasitě oddychoval. V té chvíli mu možná bylo dobře, i když pohled na něj byl otravný. Mladý, nedávno, a snad ještě možná stále, perspektivní sportovec se válí opilý uprostřed sídliště. Vítr ho sladce objímá a zanáší čerstvě spadáným listím, jehož jsou plné ulice, zahrady s dozrávajícími jablky, parky, prostě celé město. Jako by se ten svěží vánek snažil Ludvíkovi něco pošeptat, jako by jej nejraději lehce nadzvednul a opatrně zanesl domů, do postele. Ten však ležel a ani ve snu ho nemohlo napadnout, že si teď někdo přeje, aby se proměnil, nejlépe v jeden z čarokrásně vybarvených podzimních lístků.

Radek se podíval na kuchyňské hodiny. Půl šesté. Měl bych se už připravovat! Šel do svého pokoje, ze skříně vytahoval šatstvo, které si na sebe chtěl vzít a přikusoval k tomu rohlík s máslem, hlavou mu proudila nějaká ranní vlezlá melodie. Ještě položil na postel ponožky, chvíli váhal, jestli se tahle barva hodí k zeleným riflím s červenými proužky. Podíval se do zrcadla, přejel si dlaní po tváři. Takže oholen jsem, kydnu na sebe ještě trochu kolínský a můžu se oblíkat! Vzadu za ním byla vidět fialová růže, kterou koupil cestou ze stadiónu, aby měl něco pro Katku k narozeninám. No to jsem zvědav, co to bude. Kino začíná v šest, já mám být u Balinů v osm. Musím to nějak stihnout.

Už byl na schodech, když si vzpomněl, že Renatě napsal, že bude mít v ruce noviny. Šel pro ně do obýváku, našlapoval lehce, aby botama nezašpinil koberce. Stejně by to tady nikdo neuklidil!

Dlouhou dobu se rozhlížel, až si jednoho výtisku všimnul na policiče pod lampou, chňapl po něm. Podíval se na titulní stranu. Byl to dnešní *Klein-Tagesblatt*. Kdo u nás čte německý noviny?, podívil se. Z vedlejšího pokoje se ozývalo nenormální, záhadné vrzání, raději se vytratil.

Možná jsem měl vzít jednu kytku i Renatě, zdá se mi, že se to dělává... Jenomže co by s ní dělala v kině? Byly by s tím jenom potíže a nesnáze. Už teď bych si ale mohl vymyslet nějakou výmluvu, nějaký ten důvod, proč musím hned po kinu domů, abych potom netrapasil.

Chvíli uvažoval. Jasně, mám to! Řeknu, že musím babičce naproti na nádraží, že by ty tašky sama neutáhla! A nebo... Lepší

bude, když půjdu naproti tetě, která u nás ještě nikdy nebyla, takže beze mě to rozhodně nemůže najít. Co kdyby ale chtěla jít na nádraží se mnou? Bydlí sice na druhém konci města, ale stát by se to mohlo. Řeknu, že tam pojedou s taškou autem, že už jsem se kvůli tomu kinu zdržel tak, že jinak než autem to nestihneme! Proč tam ale taška nejede sám, přece tetu musí poznat?!

Je za deset minut šest a Radek stojí na smluveném místě, mhouří oči, aby lépe viděl, ale ani z jedné strany nikdo nepřichází. Že by ten vzkaz nedostala?, zpanikařil. *Jen nepanikař, chlapče!*, zablesklo se na filmovém plakátě.

-Jasně, žádnou paniku, díky!, řekl Radek a vděčně se na něj podíval. Byl k filmu, který dneska hrají. Radek pomalu slabikoval:

...úspěšná francouzská komedie *Návštěvníci*...

Á, zase něco o návratu do minulosti, vlastně o přesunu z minulosti do současnosti. Na fotce byl středověký rytíř na moderní dálnici. To je pitomý, kde je?, uvažoval a vlastně už se začal připravovat na to, že Renata vůbec nepřijde.

Třeba o mě mluvila s Janou, všechno se provalilo! Tohle jste mi neměly dělat! Ale minulost byla sotva o dvě sekundy starší a Renatina postava se objevila na konci ulice Na smyčce. Radek radostně zamával novinami.

-Ahójí!, protáhla rozzářená Renata. Měla na sobě krátkou hnědou sukni, bílou halenku a vypadala fantasticky. -Promiň, já nějak nestíhám, měla jsem fofr. Máme totiž návštěvu a naši se ještě nějak nevrátili, oni byli pro zabíjačku v Menclovicích. A nečekaně přijeli příbuzní z Německa. To je normálně pohroma! Naši určitě přijedou pozdě. Teď jsem je nechala umýt, vybalit se a tak, ale pak za nima chtěl nechtěl budu zase muset. Nebudeš se zlobit, že ne? Já... mě to taky štve, ale co můžu dělat? Ještě mají něco v ledničce, no ale oni..., víš... Oni jsou prostě jiní. Stejně jsem jim lhala. Já jim řekla, představ si, že mám hudebku a že tam musím, jinak mě vyhodí, provinile se zachechtala.

To všechno ze sebe tak vychrlila, že jí Radek ani nestačil odpovědět na pozdrav. Teprve teď si vydechla. Radek se zeptal:

-A ty chodíš do hudebky?

Rozhlídla se kolem:

-No, chodila jsem, ještě předloni, na housle.

-Vážně?, vykulil Radek nadšením oko. -A kde je máš?

Renata kývala:

-Jo, jo, my jsme je už ale prodali, mě už byly malý, to byly půlky, víš? Já jim řekla, že teď hraju na klavír..., zatvářila se nejistě. Když ale viděla, že to by i Radka přesvědčilo, zeptala se: -Jdeme? Radek kývl a šli.

Usadili se ve své řadě. Nejdřív běžel týdeník. Něco o venkově, a že tam se nejlíp daří sportu, protože se tam mohou víc věnovat talentům. Radek nevěřil svým očím a uším, už už se chtěl začít nahlas rozčilovat, ale naštěstí se udržel.

-Nechceš bonbón?, nabídla mu Renata ve tmě žustící balíček. Radek se do tmy pousmál:

-Jo, chcu. Takovi mám rád, co křópó... Zarazil se a zakryl rukou ústa. Sakra!

Když týdeník skončil, uvaděčky ještě propustily pár opozdilců a začal film. Objevil se titulke *GAUMONT*, pak zároveň s hlasem českého komentátora: -...un film de Claude Chabrol, avec... Lucerna film uvádí francouzský film *Návštěvníci*. V hlavních rolích...

Radek teď poočku mrknul na Renatu. Tma už za tu chvíli zeslábla a docela dobře rozeznával obrysy. Neubráníl se, aby jeho pohled

nesjel přes obličej po krku až na halenku.

Měl bych ji chytil za ruku, co nejdřív, nebo se k tomu neodhodlám vůbec. Na plátně se objevil malý človíček s palcátem a udeřil jím do okna nějakého stavení. Teď, řekl si Radek a Renata si podepřela bradu. Asi ale zpozorovala, jak Radkova ruka vyrazila a teď se nesměle vrací. A tak si jenom protřela oko a pomalu ji zase vrátila na opěradlo. Radek chvíli vyčkával a když už byl muž s palcátem na plátně mrtvý, pohladil jemně Renatinu ruku po hřbetu. Renatu teď rozbolelo oko, to jak si ho mnula. Ale byla šťastná.

Drželi se za ruce a sledovali děj. Někdo tam zrovna zápasil s rytířem, kterého viděli na plakátě. Rytíř se ale vznesl, ve vzduchu vytáhl nějaký prapodivný přístroj, zatočil s ním kolem hlavy, a jak dopadl na zem, dopadl do jiného času. Kolem něj jezdila auta a troubila na něj.

Radek se trochu nechápavě podíval na Renatu, a už chtěl začít kritizovat, ale viděl, že dívka je očividně spokojená, že se směje od ucha k uchu, a tak se zase vrátil na plátno.

Hrdinové filmu zažívali různé příhody, které se Radkovi nezdály vůbec komické. Renata a celý kinosál bouřili v salvách smíchu a Radek se snažil taky zapadnout.

-Hehe!, zasmál se do ticha. Paní, co seděla před ním, se pohoršeně otočila. Pak už mlčel.

Když film skončil, stáli ještě chvíli před kinem. Bylo čtvrt na osm, představení bylo opravdu krátké.

-Hele, nepůjčil bys mi domů ty noviny?

-Ty čteš německy?

Neodpověděla mu. Ještě si řekli, že jim spolu bylo hezky a že se uvidí zítra, pak se rozloučili.

Radek se nestačil divit, jak mu to všechno vyšlo. Vůbec se nemusel vmlouvat. No jo? Ale co když se zrovna vmlouvala ona?! To mě vůbec nenapadlo. No ale, proč by to dělala? Radši na to rychle zapomněl. Zamířil domů. Pro kytku, něco do sebe hodit, trochu se přioblíct. Cestou si zpíval.

Přesně v osm zvonil u Balinů. Přišla mu otevřít přirozeně Katka. Zevnitř zněla hudba, ozývaly se hlasy. Při zouvání Radek nakukoval a hledal někoho, koho by měl pozdravit.

-Nemusíš bejt slušnej, ujistila ho, -táta vyklidil pole, je pryč. Jsou tady jenom holky, kluci taky mají přijít. Zatím je to babinec, pojď. Boty si vem dovnitř.

Radek jí popřál, dal kytku a položil boty na koberec v předsíni.

V obýváku byly tři holky. Dvě z nich už znal od vidění, věděl dokonce, že blondýna je Petra. Třetí dívka mu byla představená jako Hanka, druhá se jmenovala Simona. Sesypaly se na něj se spoustou otázek, některé z nich zodpověděl, u některých nevěděl přesně, na co se ptají, a tak raději mlčel. Pak ho nechaly.

Zvonek ve čtvrt na devět ohlásil příchod nějakého páru, ty dva Radek v životě neviděl a asi už neuvidí. Pak přišli kamarádi a jako poslední zvonil doktor Balina, že si zapomněl klíče.

-Co posloucháš?, ptaly se Radka holky.

-Tak, skoro všechno, snažil se nikoho neurazit, -od každého, co se mi líbí. Starší, třeba Beatles, ale i moderní. Depešáky a tak.

Všiml si, že se na něj trochu s despektem podíval jeden z příchozích kluků.

-Depešáci jsou srágorý, to není žádná muzika.

Radek se nyní podobně zahleděl na onoho opovážlivce, který si dovolil hanit jeho oblíbenou skupinu.

-Myslíš? Já sice neříkám, že jsou nejlepší, ale jsou hodně ús-

pěšníci. A špatná kapela by asi takhle populární těžko mohla být, nemyslíš?

Udělal významnou pomlku, aby se všichni naslouchající mohli nad jeho slovy aspoň trochu zamyslet. Potom se, se skoro nezatelným úšklebkem, zeptal: -Hmm, a co tedy posloucháš ty? Nebo co je podle tebe pořádná muzika, jak říkáš?

Radkovi zatím stále neznámý kluk se zavrtěl na židli, odkašlal si a důležitě pozvednul obočí i nos. Pak vytáhnul z kapsy šedých riflí malý hřebínek a pečlivě si upravil své podelší, dozadu česané vlasy a malou bradku. Snažil se, aby i jeho vizáž dokonale ladila s tím, co se chystal odpovědět. Ještě jednou si odkašlal a začal:

-Hele, znáš Faith No More, Sugar, Scalders, The Cult nebo třeba Cocteau Twins? Tohle je skvělá hudba, pořádný nářez, skvělí muzikanti! Všecko mají do detailů promáklý, jenom se necpou do hitparády, jako ti tvi černooděnci. Oni totiž nemají zapotřebí oblbovat davy nadřzených fanynek!

V té chvíli ho Katka přerušila. Nechtěla mít hned na začátku oslavy problémy se svými hosty. Navíc si uvědomila, že není asi dobré, když se ti dva hádající kluci ani neznají, proto je okamžitě, jen tak na dálku, představila:

-Tohle je Radek a to je Džery.

Oba na sebe, kvůli Katce, pokynuli na znamení toho, že je jejich seznámení těší. Radek se přitom ale smál pod vousy, které by si ani za nic nenechal narůst. Cha, ten Džery je fakt asi nějaký Američan, nebo co. No jo, vždyť on mluví o Faith No More a přitom vypadá jako Faith No More, cha... Jak je krásně směšný!

Zábava se trochu rozproudila, až když Katka pustila kazeťák o něco silněji. Z reproduktorů se linula hudba Depeche Mode:

-*People are people...*

Většina z hostů si podupávala do rytmu, ale tančit se zatím nikdo neodvážil. Katka se přitočila k Džerymu:

-Doufám, že ti nevadí, že pouštím zrovna tohle, ale já většinu hratelnejch kazet nechala v autě... Pak se potutelně usmála: -Myslíš si teď o mně, že jsem nadřzená puberťačka? Tato slova vyřkla nenápadně, ale přitom i dost nahlas, aby je slyšel i Radek, na nějž se otočila a svůdně zamrkala. Radek hned věděl, že má ve své hostitelce spojence.

Katka s pomocí ostatních přesunula stoly až na kraj místnosti, aby se uprostřed utvořil co možná největší prostor. Sama pak začala tančit v domnění, že svým příkladem strhne ostatní. Žádný z párů se nepřidal, tak jí nezbylo nic jiného, než si sama zvolit partnera. Výběr padnul na Radka, který se nenechal dvakrát prosit. Katka je přece okouzlující holka, má narozeniny, takže odmítnout by nebylo zrovna nejspolečenštější a navíc hrají Depešáky, co víc si přát?, napadlo ho a to už se točil v rytmu.

Byl nadšen, že může s Katkou tančit. Tanec je vlastně moc bezva věc! Hudba hrála a Radek se snažil šeptat Katce něco v tom smyslu, že je mu tady moc fajn a tak...

-Ale Radečku, Radečku!, zahrozila mu očima. Jemně se zaklonila, čímž umně dosáhla toho, že se její brada lehce dotkla Radkových rtů a nosu. Intenzívně teď cítil vůni jejího parfému, který ho líbezně sváděl. Krátce ji políbil na krk.

Sakra! Já už opravdu nevím, co dělám! Snažil se omluvit si v myšlenkách své jednání. Jeho tanečnice se na něj šibalsky zadívala.

-Ale Radečku, ty jsi mi snad už přál, ne?, zašeptala mu do ucha. -Ale já rádá dostávám dárky i podruhé..., zasmála se. -Děkuju!

A políbila ho na rty. Radek najednou na okamžik vypadnul z rytmu.

Spíš by čekal facku, než tohle. Katka mu pak jedním dlouhým tahem bříška ukazováčku setřela se rtů svou růž. -Jsem moc ráda, žeš přišel, víš?

Ludvíka, dosud schovaného ve skruži, probudil chlad. Když se při pokusu vstát bouchnul hlavou o beton, velice se podivil místu svého odpočinku:

-Kurva, kdo mi to sem dal?! Co to tady má co dělat?! A bouchnul pěstí do stěny, hned ale syknul bolestí, rána to byla opravdu silná.

Venku byla už tma, jen v matném jasu pouličních lamp byly nejasně vidět obrysy obludných panelových domů.

Brr!, zatřásl se zimou. Musím odsud ven. Mám už taky hlad, sakra. Na druhý pokus se mu už podařilo skryš opustit a nyní vrávoravým krokem kráčel, jak se domníval, domů. V jakémsi světlém okamžiku si uvědomil, že měl dnes být u Katky na oslavě jejích narozenin.

No jo!, řekl si. Tam dostanu možná i něco k žrádlu!

Pokračoval dále stále stejným směrem. Nějaký nepochopitelný instinkt ho vedl nejkratší cestou přímo k Balinovým. Klopýtal po dlaždičkách chodníků jak to šlo, před hospodou U Vertova si uvědomil, že by měl Katce něco přinést, aspoň něco na věčirek.

Ať na mě všichni nečuměj jako na škrta! Mělo by to bejt co nejdražší!

Už natahoval ruku po klíce, když se ven z hospody vyhrnulo asi pět opilců, drželi se kolem ramen a propěvovali si:

*Zelený, zelený, zelený mozek na větvi
Zelený, zelený, zelený všechno pro děti
Jakou barvu ještě, jakou barvu ještě
Jakou barvu ještě chcete znát?
Řekněte si sami, řekněte si sami
Bílá, tu já znám!
Bílý jako sníh, procházím se ulicí
Sníh leží na zemi a já pod ním
Procházím...*

Ludvík se jim vyhnul, díval se za nimi a kroutil hlavou:

-Svině!, zařval na ně, ale nevěnovali mu pozornost. To ho rozčílilo tak, že úplně zapomněl, proč chtěl do hospody jít, a tak pokračoval v cestě k Balinům.

Patrový dům s nažloutlou omítkou, kouřová skla v oknech, na zahrádce samá skalka!

Jasně, jsou snobi! Teprve teď to vidím! Chvilí nervózně stál na chodníku pod okny a vrávoravě přešlapoval, rozhlížel se po něčem. Pak si všiml kaluže na silnici. Stoupl si do ní a intenzivně přešlapoval na místě, aby na podrážky nacytal co nejvíc bláta. Potom šel co nejopatrněji ke dveřím a zazvonil na zvonek MUDr. BALINA.

Přišla mu otevřít Katka. Nechtěla Ludvíka původně zvat, aby snad nedošlo k nějakému incidentu mezi ním a Radkem, věděla, že vztahy mezi nima jsou čím dál napjatější.

-Čau, Katuško!, vykřikl Ludvík ve dveřích, -Tak všechno nejlepší!, vrhl se k ní a dal jí pusku.

Katka ucítila odporný alkoholový zápach.

-Tys pil?!

-Néé, co tě to napadá!, zahulákal Sunař.

-Hele, nešlo by to trochu potíšeji?! Nejsi tady sám.

Z reproduktorů se ozývali Beatles.

-To jsou sráči!, podotkl Ludvík a ukázal na magnetofon a pak postupně na všechny v místnosti. Ostatní ho ignorovali, ani ho nepozdravili.

-Nechtěla bys mě představit?, vyjel na Katku.

-Máš možnost! Já jdu dělat chlebičky. Kdo jde se mnou?

Radek se nabídl, nechtěl se se Sunařem hádat nebo práť. Katka se na něj pousmála a kývla na něj.

Hráli *Getting Better*, Ludvík se přitočil k Simoně, udělal drobnou úklonou a požádal ji o tanec, když po určitém váhání souhlasila, hnusně se rozesmál. Chytil ji kolem pasu a přitiskl se k ní. Bylo jí to nepříjemné a snažila se odtáhnout.

-Hele, nech toho, jo!, požádala ho.

Sunař se k ní přitisknul ještě silněji a začal ji lízat na krku. Simona se mu vytřhla, dala mu facku:

-Ty prasáku! Ty prasečino!

Cyklista se rozčlilil, obličej mu zbrunátněl a vrhl se na ni. Začal ji tlouct pěstma do hlavy i do obličeje. Ti, kteří dosud jen přihlíželi, se vzchopili k činu. Džery chytil Ludvíka pod krkem a vrazil mu takovou, že poodletěl o dva metry zpět, Ludvík zůstal na místě a prstama si upravoval promáčklý obličej.

-Tak ty se se mnou budeš rvát?! Hajzle! Ludvík snadno odrážel útoky ostatních a nezadržitelně se blížil k Džerymu. -Urvu ti hlavu a pak z ní vyrvu fousy!, vyhrožoval.

Do pokoje právě vešel Radek s táckem plným chlebičeků, rychle mu došlo, co se děje.

-Proti mně nemáte šanci, jsem trénovanej!, křičel Sunař na ostatní.

Radek položil tácek spěšně na stůl a vyhrnul si rukávy, věděl, že opilý Sunař nezmůže nic.

-Pocem!, zařval Radek.

Ludvík, který právě tloukl Džeryho se otočil:

-Jo tak ty si troufáš!, vyhrkl.

Džery se vzchopil a vší silou ho kopnul mezi nohy. Ludvík zaúpěl a prchl do předsíně. Tumlíř trochu zrozpačitěl, zase si rukávy shrnul k zápěstí a šel vyměnit kazetu. Zaburáceli Faith No More. Džery se na něj vděčně podíval a zavolal:

-Díky!

Všichni byli ještě šokováni rvačkou. Z kuchyně přišla Katka. Z předsíně se přivalil Sunař, měl na nohou své zabahněné boty, vběhl v nich na koberec a začal dupat. Kusy bláta odletovaly a Sunař se tomu hajzlovsky chechtal.

-Tý!, zahučel Radek a šel ho zmlátit.

Ludvík ale včas utekl. Když za ním zapadly venkovní dveře, všichni si oddechli. Sunař se, ještě rozčilen, vymočil Balinům na dveře a vypadnul.

Uvědomil si, že v kapse má pořád ještě nedopitou láhev rumu, napil se. Za chvíli už se sotva motal. Zakopl o vyčnívající obrubník a spadl do pangejtu, tma ho v něm pohřbila.

-Co tady děláš, Ludvo?, zeptal se pan Dvorský, vrátný u nich na zdravotním středisku, který v příkopu zrovna něco hledal.

-Jé, co vy tady?, zblekotal z posledních sil Ludvík a usnul.

-Takhle bys tady, chlapče, mohl taky zmrznout, dneska jsou noci už studené, to není jako v létě. Probral Ludvíka alespoň tak, aby byl schopen chůze. -Takhle domů nemůžeš, to by se táta nahněval, to víš, von už má taky nějaký roky.

Chytil ho pod ramenem, postavil na nohy a vedl k sobě.

Bydlel v přízemním domku ve staré zástavbě, okna zakrytá různými hadry, jedna místnost, jedna žárovka, jedna postel.

-Udělám ti kafe, ať se trochu správiš.

-Hovno, řekl Ludvík, ale kávou nepohrdnul. Vztek ho už pomalu přecházel a chystala se jej vystřídat zoufalost. Jeho ústa se křivila útrpnou grimasou a jeho pohled byl skleněný.

Pan Dvorský si přisedl. Věděl, jak Ludvíkovi je. Znal to. Za dlouhá léta ve Sportovním svazu, nejdřív za Sokola, pak za komunistů a teď, potkal už mnoho závodníků, kteří se dostali až na dno. Sám, když ještě jezdil, měl tisíckrát chuť všechno zabalit, utéct před tím, zbavit se tíhy. A vždy v pravý čas někdo zasáhl. Jeho tehdejší trenér, kamarádi a nejčastěji táta.

-Jo, Ludvíku, takovej táta, jako byl můj... Dokázal na mě zařávat, donutil mě držet se svého, nevzdávat, drát se zuby nehty. On mi ukázal, že sport není jenom pozlátka, věnce, vítězství. Ale i dřina! Příšerná fuška, rozumíš?

Ludvík se stále díval do země. Bylo mu nanic. Všechno se sesypalo, vše leželo na jeho hřbetě, tížilo ho, dusilo. Jeho vlastní sny o životě se teď na něj ze tmy šklebily, jako by mu chtěly křičet do uší: Nemáš na to, vzdej to, jseš nula, nula! Najednou ucítil dotyk ruky. Pan Dvorský se jemně dotknul jeho brady. Pomalu mu ji zvednul, aby se mu mohl podívat do očí. Chvilí se na sebe mlčky dívali. Ludvík chtěl uhnout, nesnesl to pokoření, nechtěl se dívat do laskavých očí starce, když on, mladý, silný, je teď hluboko, hluboko... Ale uhnout hlavou nemohl. Starý pán ho stále držel otcovsky za bradu. Pak promluvil:

-Jestli to vzdáš, zklameš mě.

Ludvík sám pozvedl oči a díval se do tváře před sebou. Byla poseta vráskami, čas svým nožem ryl tak dlouho, až z ní vykrájel kůře starých stromů podobné obrazce. Pan Dvorský mlčel. Pustil jeho bradu. Seděl. Stěny jeho pokoje byly polepeny obrovským množstvím plakátů. Cyklisté, motorky, trofeje...

Ludvík se pozorně a pomalu rozhlížel. Jeho pohled se zastavil na jednom plakátu. Byl na něm cyklista, za ním finská vlajka, plakát byl starý, hrozně starý. Pan Dvorský si všiml Ludvíkova pohledu. Vstal a přistoupil ke stěně. Rukou setřel prach, z obrazu vystoupily jasnější barvy. Pak se podíval na Ludvíka.

-To je Rakjiaen. Devatenáctset padesát. Velkej okruh. Jeli to tenkrát za deště. Mokro, zima. Neměl šanci. Vyhrál.

Chvilí bylo zase ticho. Pan Dvorský si opět přisedl. Pak se sehnul a z nejspodnějšího šuplíku vytáhl krabičku. Otevřel ji. Byla v ní fotografie mladého muže na motorce. Musela být velmi stará. Muž se smál a měl vlasy vyčesané dozadu.

Potom vyndal něco, co bylo zabalené v kusu bílé látky. Když ji rozbalil, uviděl Ludvík velkou zlatou medaili. Bylo na ní něco napsáno, asi němčinou.

-Co to máte?, poprvé promluvil Ludvík. -To je vaše medaile?

Pan Dvorský se pousmál:

-Ale kdepak, copak nevidíš? Koukni, ukázal na nápis: *WELTMEISTER, 1929*. Ludvík se nechápavě koukal. Pan Dvorský se napil ze svého hrnku kávy. -Tuhle medaili..., ukázal na ni, -dostal můj táta v jednatřicátým od Richtera. Víš ty, kdo to byl? Ludvíkovi to jméno nic neříkalo, a tak mlčel. -Richter byl jednička, šampion. Tuhle medaili dal tátovi, než startoval Velkou v Berlíně.

Ludvík se mrknul na fotografii:

-A to je on?

Pan Dvorský se zadíval do dále:

-Ne, Ludvíku, chlapče. To je můj táta.

-Váš táta taky jezdil?

-Byl mistrem republiky. Znali ho všichni. Dvorský, to jméno znělo, zavzpomínal si.

Ludvík byl zvědavý:

-A jak to dopadlo s Richtermem? Vyhrál?

Pan Dvorský sklopil hlavu a podepřel si ji rukou.

-Ne, nevyhrál..., v jeho hlase bylo pohnutí, -zabil se. Selhaly mu brzdy. V zatáčce.

Mlčeli. Pak se Ludvík odvážil:

-A co bylo pak?

Pan Dvorský zvednul hlavu:

-Táta zavřel mašinu do kůlny. Klíč nechal viset v pokoji. Pro výstrahu. Řekl, že když to nezvládl Richter... Byli přátelé. Táta ho obdivoval. Do své smrti neuvěřil, jak se to mohlo stát. Stejně za to mohli náckové.

Ludvík se zděsil:

-Jakto?

Pan Dvorský mávnul rukou.

-Nikdy jsem neměl motorku. Jednou mi dal táta k Vánocům kolo. Stálo moc peněz. Řekl mi, že budu jezdit. Že jim to ukážeme. Když umřel, zůstalo mi po něm tohle.

Pak si povzdechl a všechno schoval do krabičky. Naráz vzpřímil hlavu a zahleděl se Ludvíkovi do očí, tak přímo, že se Ludvík skoro polekal:

-Dám ti ji, řekl tiše, -bude tvoje. Ale ty budeš nejlepší. Pak se otočil ke stolu. Káva už byla studená. Ludvík seděl jako opařený. Tentokrát bylo mlčení dlouhé, nejdelsí. Ludvík řekl tiše:

-Pane Dvorský... Starý pán udělal rukou posunek, jakože poslouchá. Ludvík si poposedl na židli. -Ale já na to nemám. Plakáty na zdech byly teď stejně němé, jako ústa pana Dvorského, jako ústa Ludvíkova.

Pan Dvorský pak vstal a chvíli se procházel po místnosti. Sentam něco vzal do ruky a přemístil to na jiné místo. Potom se zastavil.

-Podívej, chlapče, žádný závod není nikdy předem prohraný, to bys mohl vědět, začal rozvážně starý pán, malým hadříkem přitom leštil mosaznou sošku Buddhy, která se spolu s ostatními věcmi z Orientu válela na kredenci. -Na startovní pásce jsou si všichni rovni, chápeš?, pokračoval. -Tak proč něco vzdávat dopředu? Jak můžeš vědět, že na to nemáš?! Vždyť je to blbost, tak.

V Ludvíkových očích se objevily malé kapičky slz. Litoval sám sebe, že je tak neschopný a mrzelo ho, že mu někdo podává pomocnou ruku v době, kdy už je všechno ztracené a tudíž bezvýznamné. Bezmocně se podíval na svého zachránce a posmrknul:

-Jste moc hodnej, pane Dvorský, že mi tak věříte, ale já opravdu na to nemám, já... já už asi měsíc jezdím úplně z formy. Ale já za to nemůžu, já to nechápu! Snažím se, ale ono se to vždycky hned pokazí! Fakt to nemá cenu! Doprdle, vždyť ani nemám kolo!...

Ludvík se potřeboval trochu vykecat. Poslední dobou se s ním nikdo moc nebavil, s každým se hned dostal do sporu, nikoho jeho potíže nezajímaly. Až nyní pocítil, že našel toho správného člověka, kterému by se mohl se vším svěřit.

-Víte, pane Dvorský, já mám totiž nějaké zdravotní problémy, asi proto mi to nejde.

Vrátňý se na něj trochu nedůvěřivě a zkoumavě zadíval:

-Poslyš, chlapče, a nevymlouváš se ty nějak moc? Kdyby ti něco mělo být, tak to na středisku snad zjistí, ne?

Ludvík se zkroutil, jak jen to nejvíce dokázal, jako by se chtěl před nepřijemnou otázkou ukryt, nejlépe se vytrátit. Pak sklopil oči a souhlasně pokývnul rameny.

-No jo, asi by to zjistili. No a právě kvůli tomu jsem tam nešel. Kdyby mi našli nějakou nemoc, tak mě odepíší rovnou! Ale já pořád věřil, že mě to bolet přestane, že se to zlepší a budu zase fit... Hm, ale ono ne.

Starý pán překvapeně sprásknul rukama.

-Takže tobě vážně něco je? To jsem netušil. Pověz, co tě trápí, třeba bych ti mohl pomoci.

-No, začal s bolestí ve tváři, -tady do levého boku mi vystřeluje taková nepříjemná bolest. Vadí to hlavně při maximálním zatížení.

Pan Dvorský se usmál pod vousy, což Ludvíka nepříjemně překvapilo, nečekal, že si ten hodný starý pán začne dělat srandu právě teď, když se mu svěřil se svým nejbolavějším místem.

To opravdu nemusel, to jsem od něj vážně nečekal, urazil se. Vrátný si všimnul toho, co se v Ludvíkovi děje, vlastně tu reakci tak trochu čekal. S úsměvem na líci k němu došel a přátelsky ho poplácal po ramenou. Sklonil se k němu a povídá:

-Ale chlapče, chlapče, snad ses nám neurazil? To já se nesměju tomu tvému trápení, to se neboj. To já jen tak, jako žes za doktorem měl jít hned a on by ti to taky hned spravil. Určitě to bude jenom skřípnutý nerv. Ono to sice potvora bolí, co? Ludvík přikývnul. -Ale není to nic vážného. Na tohle je nejlepší akupunktura.

Než se Ludvík nadál, pan Dvorský mu již do onoho bolavého místa vpichoval jemně nahřátou akupunkturní jehličku, kterou záhadně vydoloval z kredence.

-To bude v pořádku. Když budeš chtít, spraví se to, uvidíš, zítra budeš v pořádku... A začneme trénovat!

Ludvík se překvapeně podíval svému hostiteli do očí.

-Vy byste to se mnou zkusil, pane Dvorský?, chtěl se ujistit.

-Samozřejmě, vždyť jsem ti slíbil tu medaili, když vyhraješ. A já se o to už postarám. Zítra ráno se pro tebe stavím, začnem pilně, protože my to spolu určitě dokážem! Co říkáš?

Ludvík nadšením vyletěl ze židle, kterou tak odhodil až ke dveřím. V jeho očích po opilosti najednou nebyla ani stopa, jen se lesklý radostí. Pevným hlasem svému zachránci odpověděl:

-No perfektně, to beru!

A vzájemně si chlapsky stiskli ruce.

Staré hodiny zdejší radnice se již každou chvíli chystaly odbít půlnoc. U Balinů zábava začínala pomalu váznout. Většina hostů již odešla, nebo byla právě na odchodu. Katka se je ještě všemožně snažila přemluvit, ať zůstanou aspoň chvíli navíc, jenže všichni spěchali do svých domovů, aby se mohli dostatečně spánkem posilnit na nadcházející pracovní den.

Zbyli jen Simona, Džery a Radek. Dva páry se teď pohupovaly v rytmu sladáku *Michelle*. V pevném objetí Katka Radkovi šeptala:

-Radečku, vy teď prý budete mít nějaké závody, že jo? Stydlivě se pousmál a začal si broukat známou melodii. -Já bych moc chtěla... pokračovala líbezným hlasem, -abys to vyhrál. Vidíš, že ty závody vyhraješ?

Radek pokrčil rameny.

-Když on tam bude Honza Blamžík, a ten má teď fakt formu.

-No a co, ty snad nejsi ve formě? To bych se divila. Vždyť máš pěkné svaly!

Radek má totiž postavu právě tak akorát.

-Hmm, tyhle svaly jsou mi ale při závodě nanic, tam potřebuju úplně jiné.

Katce šibalsky zahořely oči:

-Jó, a které? Přitom se prsty svezla k jeho kalhotům.

Radek se zatvářil vyjeveně, Katka se ho lekla, trhla sebou, leknutím zavádila o Tumlířův knoflík u kalhot, ten se utrhl a odkutálel do temného stínu nábytku, nitě vyjevené.

Tumlíř se rozpačitě zasmál:

-Hehe, a pravou rukou si upravoval vlasy, -myslím, že jsem něco ztratil..., začal.

-Nou problem, s úsměvem ve tváři chytla Radka za ruku a táhla ho do vedlejší místnosti.

-Tady se mě to líbí..., řekl Radek obdivně.

-A co teprv za chvíli..., a Katčin vztyčený ukazováček dával na srozuměnou, že ví něco víc. Rozsvítila lampu, jejíž červené světlo se rozteklo pokojem.

Radek zívnuł:

-Jde na mě nějaký spaní, krucifiks, zejtra zas budu na tréninku malátnej...

-Ale hlupáčku, teď jsme tady, né na tréninku, takže zapomeň na kola, ribstoly, přesnej čas i trenéra. Mysli na to, že jsme tu my, teď, spolu a sami.

Radek se uchichtl, jakože pochopil:

-Takže se bude zašívát!, vesele si zamnul ruce a začal si svlékat kalhoty. -Máš tady šití?, zeptal se.

Zatvářila se nešťastně. Trouba! Přitočila se k němu, dlaň mu položila na hrud' a lehce ho zatlačila na matraci postele.

Nechal si to líbit, i když stále nechápal. Co se děje? Dál už se v uvažování nedostal, protože Katka zašeptala:

-Víš, Radečku, šít se dneska nebude. Až někdy jindy, jó. Ty jseš teď totiž náramně sexy a toho...

-Fakt jó, nevěřím!, skočil jí do řeči Radek. -Kecáš!, vykřikoval nadšeně.

-A toho by se mělo využít, přerušila ho výrazně, -Chápeš?!

Zblednul, na chvílinku se zarazil a pak vyhrkl:

-Víš, jasně, jsem in, ale pořád nechápu, proč zrovna já...?

Neměla už sílu odpovídat a raději své horké rty přitiskla na jeho ústa. Tak mu dala tu nejpádnější odpověď. Dál byla jenom jejich těla.

Katka rozepínala Radkovi košili a objevující se kůži pokrývala kroužky polibků, jako by ho jimi chtěla spoutat. Držel její hlavu ve dlaních, svou měl zvrácenou dozadu a snažil se myslet jen na tuhle chvíli. Není nic než teď! Pohled na Katku jej ale stále nutil k tomu, že si na jejím místě představoval střídavě Janu a Renatu.

Kateřina se vrátila k jeho ústům, jejich jazyky se dlouho mísily. Pak špitla:

-Počkej!, šla ke dveřím, otočila klíčem v zámku a neznatelné pohyby podlahy dávaly v obýváku tušit tanec. Poslední dvojice se pohupovala v rytmu karibského reggae.

Katka si vyhrnula sukni a stáhla si kalhotky s nápisem *TUESDAY*...

≡

V I

K ránu se venku rozpršelo. Honzu to probudilo, chtěl znovu usnout, ale nějak se mu to nedařilo. Už zase lijí, to bude na staďáku pěkně mokro, ještěže jezdíme na oválu! Když mu došlo, že čím víc chce usnout, tím víc se mu spánek vzdaluje, posadil se na posteli a zíral do té tmy.

Mám čas být chvíli sám se sebou, od té doby, co mám Lenku, jsem pořád s ní nebo pořád uvažuju o ní. O čem taky jiném bych měl uvažovat? Vedle ní je všechno malicherný a jednoduchý. Zato ona je složitá, někdy až moc... Možná, že to dělá jenom ta moje nejistota. Nevím, co od toho vztahu čekám. Jak se to bude vyvíjet dál? Lenka za pár dní odjede a mně po ní zbyde jenom prázdno. Pardubice jsou odsud padesát kiláků... Budeme se moct vídat sotva jednou za tejdén, kdoví jestli, a i tak, jaký to bude, pár hodin spolu a pak hned zpátky. Sotva si stačíme povykládat o tom, co se nám přes tejdén stalo. Budeme žít z toho, co se děje. Takový malý zpravodajství...

Rozesmál se a načechral si polštář, aby se mu líp leželo, až si zase lehne. Když jsem byl sám, pořád jsem uvažoval, co mi láska může dát. Chtěl jsem mít jistotu, ukotvení v čase a v prostoru, aby mnou pořád neházely vlny a vlnky. Chtěl jsem jistotu, která by mě zbavila pocitu zbytečnosti. A co mám? Chvíli uvažoval a přemýšlel. No vlastně..., to základní se splnilo, jenomže ten pevný bod, který jsem tak hledal, se pohybuje se vším okolním. Skoda.

Spánek se mu zase vracel, podvolil se mu. Stejně toho moc nevydumám, ale o tom, jak to bude dál, bysme se měli s Leničkou domluvit. Představoval si, že spí vedle něj. Položil by jí ruku na rameno, na moment by se probudila a dala by mu pusu, on by ji chytil za ruku a usnul by určitě hned. Skoro jako teď.

Pod Ludvíkovým oknem zatroubil klakson. Těžkopádně se zvedl, došoural se k oknu a chvíli mžoural, než vůbec zjistil, co se děje. Dole na chodníku seděl pan Dvorský na staré Javě. Když uviděl Ludvíka, zamával na něj. Ludvík otevřel okno, vystrčil ruku. Káplu mu na ni.

-Tak co je, mladej, co je? Budu na tebe ještě dlouho čekat? Dělej, oblíknout, to musí letět!

Ludvík byl po noci celý rozlámaný, hlava mu třeštla. Nechtělo se mu. Ale dal slib. Vrazil hlavu do umyvadla a držel ji tam pod studenou vodou, dokud mu nezačal zimou tuhnout krk. Pak se nasoukal do teplákovky, vzal ručník kolem ramen a seběhl dolů.

-No, to to trvalo, to je dost, že jdeš, myslel jsem, že si ještě můžu chvíli zdřímnout, škádlil ho pan Dvorský, sedící na stroji.

Ludvík jej obešel, prohlížel si mašinu za všech stran.

-Pane Dvorský, divil se, -vy jste vytáhl motorku!

Dvorský přikývl:

-To jenom kvůli tobě. Doufám, že mi to tatínek odpustí. Pak se zamračil. -Jestli do toho nedáš všechno, je to její poslední výlet. Půjde do šrotu.

Ludvík se zděsil, taková nádherná mašina! Pan Dvorský pohládl plech a pošeptal směrem k nádrži:

-Neboj, krásko, neboj. Ludvík tě nedá! A mrknul šibalsky za sebe na Luďvu. -Tak jedem!, vykřiknul najednou, motor zavyl a v tu ránu byl na druhé straně ulice. Ludvík jenom zíral. Když na konci ulice zastavil, zavolal na něj: -Tak dělej, na co čekáš, vracet se pro tebe nebudu! Směr máš vždycky jenom jeden!

A zase přidal. Tentokrát zmírnil za zatáčkou. Ludvíka to překvapilo, nevěděl, co teď. Ale co, řekl si a vyrazil. Byl na konci ulice nejrychleji, jak to dokázal. Tak rychle snad ještě neběžel. Přijel k němu Dvorský.

-Co to je?, zlobil se. -Chceme se zničit hned na začátku? Chceš být hned v čele, co? Ale hochu, to tě ostatní předjedou hned za další zatáčkou. Musíš vědět, kolik máš sil, a kolik jich můžeš dát! Jedem! A znovu byl pryč. Ludvík za ním vyrazil. -No vidíš, stačí myslet trochu na sebe, na svoje tělo a nejenom na medaili. A i kdyby ti ji nakonec dali, na co by ti byla, kdybys byl chromajzl? Tak se ukaž!

Teď už Ludvík vyběhl zároveň s motorkou. Chvilí běžel s ní, ale pak Dvorský přidal a začal se mu vzdalovat.

-Sakra!, ulevil si Ludvík. A zpomalil. Co si myslíš? Bude mě tady honit jako malýho? Kde je? Znovu se rozběhl a za rohem uslyšel:

-Co to má znamenat? Hochu, hochu, říkal jsem ti, je to dřina. Když to vzdáš, můžeš jít sázet akát! Rozuměls? Jedeme dál, co ty na to?

Ludvík razantně přikývl:

-Jasně! Vyběhl teď dřív, Dvorský ho dohnal, jel vedle něj a křičel:

-Přidej, přidej, vždyť mi to zdechne, dělej!

Ludvík začal zrychlovat. Motocykl taky. Připadalo mu, že soupeří se supicím drakem, který mu nedává šanci zvítězit. Dvorský šlápl na plyn a náraz byl v prachu. Nemám šanci, nemůžu, nemůžu ho předběhnout. Jestli si Blamžík nebo Tumlíř pořídí na zítra motoru, jsem jasně odepsanej!

Pan Dvorský ho čekal na začátku aleje vedoucí do areálu:

-Dejchej, za chvíli startuješ. Budeš na konci první. Doufám, že víš, co tím myslím.

Ludvík se narovnal, otřel si čelo. Vyrazil mu něm studený pot. Bylo moc chladno. Až teď se kouknul na hodinky. Pět hodin! Co to je?! On mě vytáhl z domu v pět ráno? Vždyť já chodím běhat v sedm! Dědek. Ludvík se rozlítl.

-Tři, dva, jedna, teď!, zařval teď Dvorský. Ludvík se pomateně rozhlédl a bezhlavě vyrazil. Současně s ním vystartoval drak, na kterém ulicemi letěl Dvorský. Běželi souběžně. Ludvík přidal, drak přidal. Oba funěli. Stále se zvyšovala rychlost, jako by to stále drakovi ani Ludvíkovi nebylo dost. Už se ani nedívali před sebe. Jen na zem, kde se šílenou rychlostí míhaly žluté a hnědé rozmazané skvrny spadaneho listí. Znovu přidali. Drak začal Ludvíka předhánět. Ludvík měl v sobě stále ještě plno zlosti. Nechal se předběhnout.

Íííí!!! Drak zabrzdil. Ludvík plácnul rukama do kmene posledního stromu v aleji.

Drak chrčel. Dvorský na něm teď seděl jako krotitel, který uklidnil lítou šelmu. Dojel k Ludvíkovu stromu. Položil mu ruku na rameno. Chvilí zůstali nehybní, aby je mohl vyfotografovat náhodný kolemjdoucí s aparátem. Potom drak zažbrblal a pan Dvorský tiše řekl:

-Jedem, chlapče. A vyrazili.

Ludvík běžel vedle motorky, smál se na starého pána. Ten se na něj koukal a vítr mu usušil slzu, která mu skápla z koutku. Běželi tak dlouho vedle sebe. Doběhli k bráně.

-Moment, řekl pan Dvorský, slezl ze stroje a došel do vrátnice. Ludvík nakukoval, co se děje, ale nic neviděl. Pan Dvorský se objevil a vedl... Ludvíkovo kolo. Ten nemohl uvěřit:

-Jakto, kde..., koktal překvapeně, -jakto, že je tady?

Pan Dvorský došel k Ludvíkovi.

-Když sportovec hodí svoje náčiní do žita, řekl významně, -je dobré, když mu někdo připomene, že ho tam vždycky může znova najít.

Ludvíkovi se rozzářily oči. Přiskočil ke starému pánovi a objal jej.

-No, no, no, zas takový to snad nebude, chlácholil ho Dvorský a smál se. -Na, řekl a vrazil mu kolo do ruky. -Teď mi ukážeš, co dovedeš! A nasedl, nastaroval a ukázal směrem do aleje.

Společně k ní takřka vmžiku dorazili. Dvorský na moment sesednul, aby mohl na šedém asfaltu křídou vyznačit pomyslný start.

-A až na konec, jasný? Jsem na tebe moc zvědavý!

Pak Ludvíkovi naznačil, aby počkal, a sám dojel k nejbzdálenějšímu stromu, který v aleji stál. Zastavil se, opřel motorku, a pak se široce rozkročil. Levou ruku pomalu zvedá do výšky, v pravé již má připravené stopky. Ludvík čeká na pokyn ke startu.

Musím se soustředit, musím makat, musím, musím! V okamžiku pan Dvorský rukou máchne a jeho svěřenec se rozjíždí. Musím, musím jim všem ukázat! Já jim to ukážu!! Musím... budu nejlepší!!!

Ludvík šlape, jak jen to nejvíc dokáže, na čele se mu objevují další a další krůpěje potu, snaží se pravidelně dýchat, myslí jen na jedno: Musím, musím... Za koncem aleje zastavuje.

Pan Dvorský k němu pomalu dobíhá a už zdálky ukazuje stopky. Hm, asi jsem to zajel dobře, napadlo ho, to by se za mnou tak nehnal. Vrátný ho ale okamžitě trochu zchladil:

-Jo, Ludvíku, nebylo to špatný, ale zas nijak světový. Podívej.

Dal mu nahlédnout na ručičky starších stopek. Ukazovaly jednu minutu a sedm a půl sekundy. Sunařovi tento čas ale moc říci nemohl, protože nevěděl, jakou vzdálenost právě absolvoval. Pan Dvorský se zazubil:

-Moc ti to asi neříká, co? Ale já to měřil, ten úsek má přesně osumset dvacet tři metrů. Takže ten čas by měl v ideálním případě dělat něco kolem minuty, ale spíš radši ještě těsně pod ni.

Ludvík sklopil oči, bylo mu líto, že ten čas nezajel. Rukou lehce přejel po kůži sedla a řídítek a pak rozhodně pronesl:

-Tak podruhé to snad bude lepší, ne?

Vrátný se dobrácky spokojeně usmál:

-No, to musíš nejlíp vědět ty, co v tobě je, chlapče.

A vydali se znovu do souboje s neúprosným časem. Ludvík jel onen úsek nejméně desetkrát za sebou, vždy si mezi jednotlivými jízdami nějakou dobu odpočinul, ale starý pán mu k tomu moc prostoru nedopřával. Postupně se zlepšoval až na minutu a dvě sekundy, to bylo ve čtvrté jízdě, ale čas pod minutu, to pro něj byla nepřekonatelná hranice.

Kolem osmé hodiny toho nechali, oba již byli dost unavení.

-Tak to by stačilo, chlapče. Nic si z toho nedělej, žeš to nezvládl v tom nejlepším čase, to se ještě poddá, uvidíš! Teď se běž pěkně osprchovat, odpočinout si a v půl desáté tě čekám v areálu, v posilovně, jasný?

Ludvík ke všemu, co pan Dvorský povídal, jen souhlasně pokyvoval hlavou. Pak vrátný nastartoval svůj nádherný stroj a vmžiku Sunařovi zmizel z očí. Hm, to je fakticky machr. Je na mě tak hodný a přitom přísný... Já prostě musím vyhrát, jinak by jeho práce se mnou vyšla vniveč.

Bylo něco před devátou a Radek Tumlíř se začínal probouzet. Zvedl hlavu a otevřel oči. Víčka se od sebe odlepila a zívla. Ve

svém pokoji. U postele se mu válely ponožky, dotkl se jich levou rukou. Sakra, jsou ještě vlhký, nebýt toho šlápnutí do kaluže, nestalo by se to. A já, to už je tolik hodin? Musím na stádač!

Došel si do kuchyně, měl na talíři připravený chleba s hermelínem. Jasně, vždyť tohle mi nabízela Katka, když jsem včera odcházel. Ale nechťel jsem. Vypotácel jsem se od nich a směřoval domů. Trvalo mi to aspoň hodinu, na každých deseti metrech jsem se zastavoval a snažil se nějak soustředit myšlenky, spustil se dešť. Možná to bylo poprvé kvůli mně.

Oblékal se, dokonce měl puštěné rádio, ale neposlouchal ho. Uvnitř byl jinde. Na patro se mu lepila chuť Katčina těla a na bílou stěnu pokoje si promítal nekonečnou řadu dotyků. Stále byl ve včerejší noci, hledal důvod a příčinu. Jak k tomu došlo?! Jak k tomu mohlo dojít?! Jenomže ne s Janou nebo Renatou... S Katkou! Pomalu a opatrně se pustil do zkoumání vlastních pocitů.

Vždycky jsem si myslel, že do holky, která se mnou bude chtít spát, se zamiluju. Tím činem, že mezi náma vznikne pouto. Bojím se, že ne. Chtěl bych ten včerejšek vrátit, bezpochyby, ale jenom tu noc. Katka je skvělá, jenomže která holka by se mi v takové situaci skvělá nezdála...? Ať pátral, jak chtěl, na nějaký hlubší cit ne a ne narazit. Měl bych se rozejít s Renatou a říct Janě, že nemá ani cenu, aby o mě uvažovala, začít chodit s Katkou. Myslí, že bych se do ní dokázal zamilovat, maloval si v hlavě.

V předsíni se nazul do tenisek a drobným poklusem vyrazil ven. Jak se ale teď mám ke Katce chovat? Co si řekneme, když se uvidíme? A miluje mě vůbec? Jasně! Určitě, proč by to jinak dělala...? Cítil, že tohle je nepřesvědčivé, copak já bych se o to nepokusil, kdybych si myslel, že mám šanci? Asi jo, udělal bych to. Takže já bych to udělal! Já bych to udělal, přestože chodím s Renatou! Takže já bych to udělal!

Musel se zastavit, opřel se zády o stěnu nějakého domu a od-dychoval. Klidně bych to udělal! Jenom proto, že je to nádherný pocit! Zvedl se mu žaludek, snažil se dýchat zhluboka a myslet na něco jiného. Nemám právo být ani minutu s Renatou... nebo Janou. Ani minutu! Ten včerejšek byla chyba, velká a sladká chyba, která se jednou vrátí.

Vběhl do areálu a za moment i do posilovny. Uviděl Honzu, chystajícího se ke vzpírání.

-Ahoj!

Chtěl být sám, nešťastně se rozhlédl:

-Hele, Honzo, nevíš, jestli je volná dvojka?

-Těžko, ale můžeš to zkusit. Klíče by měl mít Nabrousil, tak se ho zeptej.

Radek odběhl. Zaklepal na dveře trenérovoy kanceláře.

-Volno!, ozvalo se.

Vešel.

-Dobrý den! Chtěl jsem se zeptat, jestli je volná stará posilovna.

Nabrousil zvedl oči od papírů na stole:

-Na co to potřebuješ vědět?

-Chtěl bych dneska posilovat sám... Víte, potřebuju se na zítřek soustředit, nejsem úplně ve své kůži, rád bych byl chvíli o samotě.

Trenér se na něj zkoumavě zadíval a zeptal se:

-Nějaké problémy s rodiči?

Radek zavrtěl hlavou, Nabrousil se už raději nevyptával, myslel si své. Všechny ty věčné záhady...

-No, dvojka je volná, jenomže déle než půl hodiny to trvat nebude, takže jestli chceš, tak si tam skoč, ale za třicet minut

musíš končit, řekl a už ze svého svazku klíčů sundával jeden, s nově namalovanou číslicí 2.

-Děkuju...

Zavřel za sebou dveře a na chvíli se zastavil. Před měsícem jsem tady potkal Janu. Šla ještě se dvěma holkama po týhle chodbě, tehdy jsme se na sebe poprvé pořádně podívali, v té chvíli to začalo, pomalu, ale jistě.

Ale přece se s ní nerozejdu, přece jí nedám důvod k rozchodu, k nesblížení, jenom proto, že jsem se vyspal s Katkou? Jenom proto, že to Katka chtěla? Přece to nemůžu skončit dřív, než to začalo. Zamotává se to, před čtyřmi dny jsem dostal dopis od Renaty a vypadalo to tak krásně. Jenže vlastně už tehdy jsem se nedokázal rozhodnout. Utekl, aniž jsem vlastně věděl proč, a od té doby se to se mnou táhne. Katku neutajím. Musím se rozhodnout! Jestli to neudělám teď, pak už může být vždycky pozdě. Když jsem s Renatou, miluju ji. Když jsem s Janou, miluju ji. A Katka? Musím zvolit co nejrychleji!

-Copak že tady tak stojíš, chlapče, na co myslíš?, ozval se těsně za ním hlas. Byla to postarší uklízečka. Ještě nikdy jsem ji tady neviděl, asi je nová... Asi se do ní zamiluju... Raději se jen pousmál a rychle vypadnul.

Tak! A teď už nebudu myslet na žádnou z těch tří, bude se makat, řekl si Radovan a začal dělat dřepy. Ten závod musím vyhrát! No, nemusím, ale bylo by to dobrý. To by ale Blamža musel mít sakra špatnej den. Sunaře dostanu vždycky. Kde vlastně je? Jaktó, že už dávno neposiluje? Úplně na to kašle. Každý z nás musí dřít, aby dostal ty ostatní dva. Mých sto procent výkonu odpovídá třeba Sunařovejmu sto dvaceti. Ale zase Honza, aby jel stejně jako já, na to potřebuje jenom devadesát. Takže když zvedne na max, musíme my dva ze sebe vydolovat dalších deset procent. To by pak ale Sunař musel zajet sto třicet, a to by jel tak akorát s náma! Musí teda makat o třetinu víc než my! Když tu třetinu sundáme a Sunař pojede sto, můžu já ubrat, Honza se už fláká. To je v pytli! Jaktó, že mu to tak jede? On snad trénuje dvakrát tolik! Co žere? Nechce se mi věřit, že by byl o tolik lepší od přírody. Dřív jsme na tom byli zhruba stejně. No jo, kdyby ale Ludvík vážně zabral, teoreticky, dostal ze sebe těch sto třicet procent, my bysme pak museli dělat jako magoři. Teda já, Blamžík by pořad ještě měl velkou rezervu. Takže by vlastně bylo vážně nejlepší, kdyby Sunař vypadl. No co, stejně na to kašle. Já bych přece měl být dokonce rád, že netrénuje, a já blbec se starám, kde je, aby náhodou nevypadl z formy. Tu beztak už dávno nemá.

Ale Ludvík se cítil skvěle.

-Nezapomeň, že se taky jdeš očkovat, připomněl mu ještě před odjezdem pan Dvorský. Ludvík o tom přirozeně nevěděl, když to včera hlásili, ležel zrovna na mokré silnici a sténal bolestí. Skočil si tedy ještě domů pro nezbytné věci jako očkovací průkaz, popadl rohlík, který ráno nesnědl a vydal se k areálu.

Před branou stál velký nákladák a dodávka. Obě auta s nápisem KABEL EXTRA na bocích. To už jsou tady? Proboha, snad už závod nezačal, snad to není dnes, beze mě? Nešil, uklidňoval se vzápětí, zmatkuješ jako střelenej! Nemůžou přece jezdit na poslední chvíli. Jó, to tak leda frajeři z BARIXU, to jsou "páni", ti si můžou dovolit všechno.

Do posilovny vešel rázným krokem. Uviděl uvnitř Blamžíka. S tím nepočítal. Nevěděl, co dělat a tak předstíral, že se lekl něčeho na stropě a vyběhl zpátky na chodbu. To je blbý, říkal si.

co teď? Dovnitř asi nepůjdu. Chvilí poslouchal za dveřmi. Bylo tam тихо. Sehnul se a nakouknul do klíčové dírký. Viděl jenom tmu. Honza v té chvíli totiž tisknul své oko ke dveřím z druhé strany. Ludvík raději pomalu a opatrně poodešel, našlapoval nejtíšeji, jak dokázal. Zaslechl, že za dveřmi dvojky někdo cvičí. Narovnal se, zaťukal a vstoupil.

-Zdarec, máš tady ještě volno?, zeptal se udiveného Tumlíře a zároveň si pomyslel: Jsou normální?

-Jo, kývl Radek, ale jenom do čtvrt, pak tady asi někdo je, říkal Nabrousil.

Sunař pokýval hlavou:

-Hm, hm, jo, jo. No stejně jdem v deset na ten píchanec, tak co...?

To překvapilo zase Radka. Úplně zapomněl! Panejo, a to se tam potkám nejmíň s jednou ze sestřiček! To je! A nemám s sebou nic! Rychle vystartoval a vmžiku byl pryč. Pelášil domů.

Ludvík nevycházel z údivu: No jsou normální???

Radek doma vzal průkazy a na chvíli klesnul do křesla, ve kterém sedává jeho záhadný otec. Bylo ještě vyhřáté. Zíral před sebe. Možná tam potká někde třeba obě najednou, ušklíbl se vduchu. Budu na ně vystrkovat prdel. Ó, jak to bude symbolické! Posmutněl. Bylo mu zle - představil si, že dostane injekci.

Pan Dvorský našel Ludvíka ve dvojce. Přisedl si k posilovacímu stolu, na kterém ležel a řekl:

-Teď si dej jenom tak něco na zahřátí, třeba dvacítka na nohy. A až půjdeš od Baliny, vyzvedni mě na vrátnici. Půjdem trochu na vzduch a pak se vrátíš sem a pořádně začnem.

Vak odešel a do pochodu si pískal. Ludvík chvíli posiloval a před čtvrt na deset se sbalil a vyšel na chodbu. Kolem jedničky procházel raději zase tak opatrně jako předtím, Honza ještě stále sledoval chodbu klíčovou dírkou.

Když viděl, že Ludvík přešel a je dostatečně daleko, potichu otevřel a jako myška proklouzl k zadnímu vchodu. Venku si vydechl. Co se to dneska se všema děje? Po tréninku se stavím k Lence, doufám, že ta bude v pořádku!

Před desátou se všichni sešli v čekárně doktora Baliny.

-Další!, zavolala ze dveří Renata.

Takže ta tu je, počítal si Radek vduchu. Snažil se nakukovat do ordinace, jestli uvidí Janu. Třeba tam někde vzadu chystá injekce, nebo je třeba rovnou dávat! Třeba tam Balina vůbec není. Už dlouho jsem ho neviděl. Co když se s ním něco stalo? Co když je mrtvý?

-Další!

První šel Ludvík. Jakto, že se tak hrne, divil se Honza Blamžík. Vždycky je všude jako poslední a teď... Radek se mlčky a nedůvěřivě díval na dveře.

-Bojíš se, rýpnul do něj loktem Honza, -jseš úplně zelenej! A zasmál se.

Kdyby tak věděl..., pomyslel si Tumlíř. A jestli je tady někdo zelenáč, já to určitě nejsem. Zavrtěl hlavou, neodpověděl. Jak tohle dopadne?! Zalil ho studený pot. Honza si vzpomněl:

-Jo, hele, tys říkal, že to očkování sotva stihneš. Ty už jsi u babičky byl?

Radek byl tak zabrán do sebe, že otázku přeslechl, teprve když mu ji Blamžík zopakoval, přinutil se k pozornosti.

-K jaký babičce? Copak já jsem měl jet k babičce? Kdys to prosím tě slyšel?! A zatvářil se neústupně.

-Vždyťs to včera tvrdil..., namítl Honza nejistě.

-To jistě! Já bych asi tobě... Řeč mu přetrhlo vrznutí polstrovaných dveří:

-Tak další!

Radek pozdravně kývnul na Renatu a hned se zase podíval na Honzu. Ten pochopil, zvedl se a šel první. Ve dveřích se málem srazil s Ludvíkem. Už to vypadalo na menší rvačku, ale nakonec si to oba rozmysleli a každý odešel na jinou stranu.

-Jaký to je?

Ludvík si vzal bundu z věšáku:

-Pohoda.

Radek:

-Kolik sester mě tam může držet, kdybych chtěl utéct?, pokusil se o úsměv.

-Přijde na to..., zazubil se Sunař a opustil čekárnu.

To je kretén! Copak mi nemůže říct, kolik jich tam je?! Za chvíli jsou tady pro mě! Jak se vyhnout průseru?

Uviděl v rohu kbelík s vodou a hadrem, zřejmě ho tady zapomněla uklízečka. Vrhl se k němu.

Klika dveří do ordinace už začala klesat, přehodil si hadr přes hlavu a do ruky vzal smeták.

-Další!, zaznělo.

Radek se napřímil a malými krůčky vtančil do ordinace. Renata se rozesmála:

-Co je ti?

Mrknul na ni a přiložil si ukazováček na rty.

-Tak my už očkujeme i žebráky?, zvolal MUDr. Balina.

Radek teď tančil uprostřed místnosti, ťapkal na linoleu a usmíval se. Nikdy mě nenapadlo, že tady budu šaškovat v převleku!

-To je teprve začínající žebrák, k tomuhle ho dohnala cyklistika, věřte mi, já ho znal!, zavtipkoval Honza Blamžík na odchodu. Do všeobecného pobavení vešla z vedlejší místnosti Jana. Takže je tady! Na chvíli strnula, ale hned se jí zase pod rukama rozevonily zkumavky ve stojáncích.

Radek přidával stále složitější taneční figury, různě vytáčel nohy a nasadou koštěte klepal do rytmu. Když se dotočil k místu, kde právě stála Jana, mrknul na ni jako na Renatu a pokračoval. MUDr. Balina se už nadechoval, aby jeho výstup ukončil, ale Radek ho předešel. Náhle strnul:

-Gde ińėkce?, vyhrkl hlubokým hlasem v polském přízvuku.

-Tu injekce!, snažila se rozesmátá Renata napodobit Radkův hlas. Trošku trapně. Ukázala na lehátko. -Ať pan připraví se!

Tumlíř opřel smeták o lékařův psací stůl a stepoval k lehátku. Hlavně nevypadnout z role!, říkal si a rozeplínal si přítom kalhoty, pak skočil na lehátko a předváděl plavecká tempa. Všichni tři přihlížející kloktali smíchy. Renata vzala do prstů injekci:

-Momentuř nehybajuščíj!, vyjekla. Radek ztuhl. Stáhla mu slipy na půl žerdi a vbodla mu injekční jehlu do kůže.

Začal křičet:

-Ach, boli, boli! A po očku pozoroval Janu. Jejich pohledy se setkaly, úsměv jí ze tváře smyla vlna vážnosti. Já ji miluju! To snad není možný, já ji miluju!

-Tak, už gotovo!

Radek udělal ještě pár temp, vstal, zapnul si kalhoty a s pohupováním v bocích se vydal zpět.

-De-ku-ji a naskledanou! Mával rukou a při couvání z ordinace dělal, jakože zametá.

MUDr. Balina za ním zavolal:

-Mister Žebrak, ma cera. Katarina, vam vzkazuje, že tričko vy u nas zapomněl!

V Tumlířovi hrozně divně hrklo. To se mně snad zdá! To to ten dement musí vybalit zrovna teď? Musím to dohrát do konce!

Jakmile za sebou zavřel dveře, strhl si z hlavy hadr a i se smetákem ho hodil do rohu čekárny, rychle vyrazil. Na chodbě stiskl kliku nejbližších dveří. Bylo otevřeno! Vklouzl dovnitř. Byla to kuchyňka. Věděl, že bezprostředně po jeho odchodu se za ním vydá buď Renata nebo Jana. Nesmím mluvit s žádnou. Teď. Od-dychoval: No, to byla věc! Takovouhle trapnost jsem snad jaktěživ neudělal! Nebyl čas na emoce. Ucítil plyn. Rozhlédl se, sporák měl všechny hořáky naplno puštěné, ale oheň nikde.

Radek přiskočil k oknu, rychle ho otevřel. Sporák vypnul. Z chodby už slyšel divčí cupitání, vylezl oknem, proč ne.

Z druhé posilovny si vzal své věci, zrovna tam přicházeli fotbalisti. Ti kopáči do míče! Vrátil se do jedničky. A teď na-jednou zase musel myslet na Renatu. Já s ní musím mluvit!

V posilovně byl zase jenom Honza:

-Kde je Sunáč?, optal se.

-Ty, ten snad teď běhá někde venku. A kdo bys řek, že ho tré-nuje?

Radek pokrčil rameny, neměl chuť nad tím uvažovat. Na Katku se vykašlu, zkrátka se jí budu vyhýbat a pochopí. Přece si nezničím život kvůli tomu, že nemůžu být s Renatou!

-Ludýho trénuje deděk Dvorskej z vrátnice!

Oba se hlasitě rozchechtali. To je gól!

-Tak jdeme na to, řekl pan Dvorský, zamknul vrátnici, vzal Ja-
wu a nastartoval. -No co, co, pobízela Ludvíka, -užs měl dávno se-
dět na kole.

Ludvík ho poslechl a vyrazili. Na jejich čáře před alejí Dvorský
za jízdy zmáčkl stopky.

-Trvalo nám to pětapadesát sekund, oznámil v cíli. -Ale tos
byl rozjetej. Teď po tobě chci, abys to zvládl se startem. Jasný?
Ludvík čekal připravený na čáře. V dálce, na konci aleje zvedl
pan Dvorský ruku na znamení, aby se připravil. Teď máchl a Ludvík
vyrazil.

Měl bleskový start. Zvládne to!

-Padesát devět!, volal vrátný už z dálky, když se k němu Lud-
vík zezadu vracel, neboť přešel velmi daleko. -Teď je to ono,
kluku, teď je to ono! Oba se radovali. -A teď mi to ukážeš ještě
jednou.

Kola svištěla ve větru a Ludvík se opíral do šlapek, seč mu síly
stačily. Tentokrát to zvládl dokonce za osmapadesát. Starý pán mu
podal ruku:

-Přesvědčils mě, řekl skoro dojatě, -pojd'. Ukázal k bráně, že
se teď bude posilovat. Ludvík byl šťastný a vykročil za ním.

Najednou se zkroutil bolestí. Málem spadl na zem. Držel se jednou
rukou za hrudník a druhou se opíral o zem. Dvorský k němu přiběhl
a chytnul ho. Ludvík měl obličej zkřivený:

-Sakra, syčel, -sakra, sakra...

Děda ho dovedl ke stromu a opřel ho.

-Dýchej, musíš hodně dýchat!

Ludvík ho poslechl. Sotva se ale nadechl, ucítil tak obrovskou
bodavou bolest, že se dokázal jenom zoufale podívat do očí star-
ce. Skápla mu slza.

-Sed', chlapče. Dvorský vytáhl z tašky na motorce termosku
s čajem. -Pojd', napij se, na...

Ludvík pil, ale bolest neustávala. Takhle hrozně ho to ještě nepotkalo. Seděli tam notnou chvíli, než se uklidnila. Ludvík se nešťastně podíval na pana Dvorského:

-Já nemůžu. Okruh má pět kiláků. Nezvládnu to.

Ani Dvorský už nevěděl, co mu má říct. Nechtěl háť.

-Pamatuješ se, chlapče, co jsem ti říkal? Tvé tělo se samo neuzdraví, musíš mu pomoci, musíš chtít, rozumíš mi?

Vstali pak, Ludvík vedl své kolo a vrátný svůj stroj. Mlčeli. V Ludvíkovi se zase hromadilo všechno to neštěstí, které cítil předtím. U brány se zastavili.

-Umeješ se, mluvil Dvorský tiše, -teď budou dvě, skočíš na oběd a o půl se sejdeme v posilovně. Jestli chceš...

Ludvík měl sklopenou hlavu. Je to všechno nanic, všechno je zbytečný, co mě to vlastně napadlo, začít s ním takhle makat? Copak jsem si myslel, že můžu dohnat to všechno? Jak jsem mohl bejt tak zabeďněnej? Vždyť to není vůbec možný! Takový nadšení a k ničemu. A ještě naštvu toho dědu. Co si myslel? Chtěl trénovat mě, nejhoršího ze všech! Jak ho to mohlo napadnout? Stejně si jenom léčí starý rány, vzpomínky, vzpomínky!!! Ale to všechno už je pryč! Pryč!!!

Kouknul se mu zpřímá do očí. Čeká, myslí si, že mu tady budu dál šaškovat, že se zhuntuju a zítra si trjnu tu nejhnusnější ostudu. Ne, ne, to s tím radši seknu rovnou! Tumlíř s Blamžounem se budou bezvadně doplňovat. Svině!

-Ne, řekl vrátnému přímo do očí, -ne, děkuju, já na to nemám. Pak se sebral a šel směrem od brány. Dvorský se díval na chvíli do země, chvíli na něj. A než se mu Ludvík úplně ztratil z očí, zavolal:

-Klidně můžeš přijít! Stejně tě budu čekat!

Pak se odšoural k vrátnici.

Honza s Radkem už byli na dráze. Měli formu, Nabrousil byl spokojen.

-Jestli to tak půjde i zítra, máte velký šance. Myslím, že by nebyl problém, poslat vás do Uppsaly oba. Sunař už asi nepřijde, škoda. Mohl by se ukázat. Rád bych s ním promluvil. Jestli ho potkáte, vyřídte mu to. Jo? To je vlastně vše. Tak mnoho štěstí.

Schovali kola a šli se umýt. Měli dost dobrou náladu. Nomina-ce už pomalu v kapse, Sunař taky nikde poblíž neprudil, bylo jim fajn.

-Jak se má ta tvoje?, zajímal se Radek. -Co dělá?

Honza pokrčil rameny.

-Co já vím, možná doma pomáhá balit, nebo něco.

-Jak se vůbec jmenuje?, nenechal ho na pokoji Tumlíř.

-Lenka.

-To je docela hezký jméno. Jak vypadá?

Honza si utíral záda:

-Je hrozně pěkná. Teda, mně se strašně líbí. Já nevím, ty máš jinej na holky vkus, takže by ti možná ani tak pěkná nepřišla.

-Jak to můžeš vědět?, smál se pod sprchou Tumlíř. -Třeba by se mi zrovna líbila. Já byl s jednou Lenkou na táboře. Já se tam do ní strašně zamiloval. Počkat, jak ona se to vlastně jmenovala dál? Jako od H... Horáková, Hanáková nebo tak. Já si už vážně nevzpomínám. Ale byla to hrozně fajn holka. Napsal jsem jí dopis a ona mi odepsala. Poslala to po kamarádce a ta mi to donesla až do stanu. Já jsem tam byl se Sunařem, to je, co? V pátý třídě, možná ve čtvrtý.

-Co ti napsala?, chtěl vědět Blamžík.

Pokračování příště!

Poslední sešit vychází 11.dubna.
K dostání: Knihkupectví Honzík,
Jiráskova ulice, Hranice.
Cena 17 Kč.

UNARCLUB NABÍZÍ

BAJESTA GUMBRINA (1993, 60 min)
První unarský metrážní snímek.
Nevšední film o nevšedních li-
dech ve vyhrocené situaci. Dílo
bylo při premiéře uváděno s pod-
titulem Chytrý pacient v rukou
síleného lékaře. Cena 100 Kč.

CHOBOTNICE NA KRAJI MĚSTA (1992,
55 min) Konceptuální zvukový út-
var o tragédii sociálního vyko-
řenění, tentokrát v undergroundo-
vém balení se syrovým zvukem.
Cena 40 Kč.

ŠKATULA VZPOMÍNEK (1994, 45 min)
Průřez unarskou literárně-hudeb-
ní tvorbou, obsahově navazující
na program Na starém vlku jezdí
starý blbec, o něm píše moudrý
muž. Cena 40 Kč.

DON BASS (1994, 90 min)
První deska proslulé kapely Dok-
tor a Dement, zahrnující její
tvorbu z let 1992-1994. Rychlý
pohyb od folku přes underground
ke klišé. Cena 100 Kč.

UVEDENÉ VIDEO A AUDIOKAZETY LZE
ZÍSKAT NA DOBÍRKU NA ADRESE
KULTURNÍ SDRUŽENÍ UNARCLUB

Hviezdoslavova 18
Hranice 753 01

NÁŘEK RADKA TUMLÍŘE

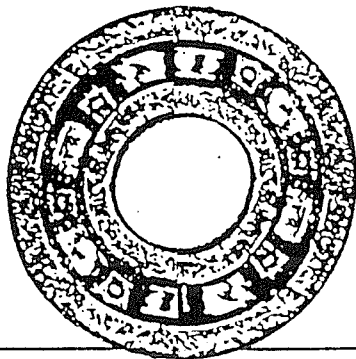
(středa, kolem 21 h)

Neštěstí

Žádný milník k výběru už v mezičase není
Nijaký omyl už nemá oči jenom černé
Jedna ruka shodná s druhou jednou rukou
V šeroslepu bych je od sebe nepoznal
Po žebříčku krevní tkáně stoupá paží dotyk jedu
Z čarokrásy pohlaví fouká vánek tlení
Z živé vody vsakuje do rukávů hukot plamene
Od prstů hoří slída tváří ve vykachličkovaných mrazech
Ahoj! Že by v těch parcích a kopcích nad městem
Nezůstal ani otlak jediného slova?
Závaží pouštěných z balónu dolů
Aby útěk, aby útěk bylo vrátit se
Aby hlídat bylo neztrácat
Nikde stopa
Nikde nic nesvědčí že jsme prožili to co bylo
Clona vracející se necitelnosti samoty
Klesá shora jeviště, takže jedno jestli tady
Všudemožně sám, protože kdekoli někdo je
Nedám jednu za tu druhou
Slavík sedí v suché jehle keře
Ze zálesků jejich očí pro mě rozměr ztráty počítá.

Čas vám utíká rychleji se
SVEŽÍM VÁNKEM.

SPORTOVCE ZPOMALUJE!

Unarclub: SVĚŽÍ VÁNEK, sešit 4.
Vydalo Nakladatelství Kultur-
ního sdružení Unarclub LSTĐ,
28. března 1994 v Hranicích.

DDB940430